

lige andre. Jeg synes derfor, at hvis man ønsker et klart og bestemt Svar paa Trontalen, vil det bedste være at stemme for den af os foreslaaede Dagsorden.

Konseilspræsidenten (*J. C. Christensen*): Ikke alene Folketinget, men Lovgivningsmagten, Rigsdagen og Kongen, har i Fællesskab været enige om, at Spørgsmaalet om Københavns Befæstning og Forsvarsspørgsmaalet i det hele taget skulde ordnes ved en Kommission, hvad det ærede Medlem, der er Medlem af Kommissionen, ikke kan være uvidende om. Det vil derfor være urimeligt, om man nu drager hele dette Spørgsmaal ind her og foretager en Afstemning derom.

Dernæst spurgte det ærede Medlem, om jeg vilde finde mig i, at Forslaget om den kommunale Valgret blev behandlet paa samme Maade som tidligere. Jeg tror ikke, det ærede Medlem behøver at stille det Spørgsmaal, thi ved Valgene blev det uomtvistelig godtgjort, at den almindelige Vælgerbefolkning sluttede sig til Forslaget. Forud for Valgene vare Modstanderne af Forslaget om den kommunale Valgret uklare i saa Henseende — sagde i alt Fald, at de vare det — og fordrede, at Vælgerne skulde adspørges. De haabede paa, at navnlig Gaardmændene ikke vilde gaa med, saaledes som det for mange Aar siden blev sagt til Forslagsstillerne til et lignende Forslag, at Bønderne vilde ikke med. Men Valget har vist, at Bønderne vilde med. Det er derfor min Overbevisning, at dette Lovforslag om kommunal Valgret i Aar vil blive behandlet og behandlet i begge Ting. Nu vil det ærede Medlem ikke ved at stemme for det forelagte Forslag til Beslutning udtale noget om, at han vil støtte Ministeriet under dette Arbejde, men han mener at kunne komme udenom dette Spørgsmaal til ham ved at rejse et Spørgsmaal til mig om, hvilke Midler jeg vilde benytte for at fremme dette Lovforslag. Jeg vil benytte alle de lovlige Midler, som staa til min Raadighed, for at faa Forslaget ført igennem. Derom behøver det ærede Medlem aldeles ikke at tvivle.

Men saa kom den mest besynderlige af det ærede Medlems Paastande, nemlig at vi ved at vedtage Forslaget til Beslutning, som det foreligger, vilde drage Kongens Person ind i den politiske Kamp. Herom har jeg udtalt mig og vist, at det ikke er Tilfældet. Jeg er enig med det ærede Medlem i, at vi tidligere have haft saadanne Tilstande her i Landet, at Kongens Person altfor meget er draget ind i

Striden. De Tilstande ere vi ude over, de findes ikke mere, og der er derfor ikke Grund til at fremmane de tidligere Tider. Men det ærede Medlems Paastand er ganske besynderlig, naar henses til, hvad det ærede Medlem tidligere har ment om den Sag. I 1901 stode vi i et lignende Tilfælde som i Dag. Der blev foreslaaet her i Folketinget et Svar paa en Trontale, og i dette Svar stod anført Folketingets Beslutning om at bevidne Hans Majestæt Kongen sin Glæde over Udnævnelsen af det ny Ministerium, sin Tilslutning til Hans Majestæts Trontale ved Rigsdagens Aabning o.s.v. Hvem tror man nu stemte for dette Forslag i 1901? Det gjorde blandt andet det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen). Den Mand, som i Dag har den Betragtning, at naar man tilkendegiver sin Glæde over en Trontale, drager man Kongens Person ind i Diskussionen og i Politikken, den Mand stemte i 1901, altsaa for 5 Aar siden, for Udtryk, som i endnu højere Grad gave Bevis paa Glæde og Tilfredshed over Handlinger, som vare foretagne af Hans Majestæt Kongen, og over Trontalen. Forstaa det, hvo der kan, jeg forstaaer ikke den Stilling, det ærede Medlem sammen med sine Partifæller nu indtager. Og jeg tror ikke, den er klog, jeg tror, de dér ere komne ind paa noget forkert, noget, som ogsaa en Gang kan svie til dem.

I Virkeligheden er Forholdet det, at Hans Majestæt Kongen her er fremtraadt som den konstitutionelle Konge. At vi henvende os til ham som den, han er, den konstitutionelle Konge, er naturligt, og det er det samme, som Socialdemokraterne tidligere have været med til uden mindste Slinger. Det ville de nu fravige. De gøre Front mod deres Fortid. Det skulle de selvfølgelig have Lov til, men de have ingen Grund til i den Anledning at rette Bebrejdelser mod os.

K. M. Klausen: Den højtærede Minister udtalte, at de Spørgsmaal, som staa nævnte i vor Dagsorden vedrørende Københavns Befæstning og Militærudgifterne ere Spørgsmaal, som henhøre under Forsvarskommissionen, og som Tinget derfor ikke nu kan svare paa. Jeg skal angaaende Forsvarskommissionen udtale, at da denne Kommission nu har siddet i en lang Aarrække, og der endnu ikke offentlig foreligger noget Livstegn fra den, er det danske Folk blevet i høj Grad utaalmodigt. Det danske Folk kan ikke længer med Tillid se hen til en Kommission, som Aar